

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/47/2024
Identifikačné číslo spisu:	6421010365
Dátum vydania rozhodnutia:	14.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6421010365.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Dušana Szabóa, v trestnej veci obvinenej O. K., pre zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 14. októbra 2025 v Bratislave, o dovolaní obvinenej O. K. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. mája 2023, sp. zn. 4To/36/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej O. K. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") z 22. novembra 2022, sp. zn. 4T/72/2021 bola obvinená O. K. (ďalej tiež „obvinená" alebo „dovolateľka"), okrem iných uznaná za vinnú zo zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- ako ekonomická námestníčka a členka predstavenstva P. S. U., spotrebné družstvo, IČO: XXXXXXXXX, so sídlom D. XX, U., nerešpektujúc ustanovenie § 81 písm. c), písm. e) a § 82 písm. f) zákona č. 311/2001 Z. z. (Zákonníka práce) vo vtedy platnom znení o základných povinnostiach zamestnanca a základných povinnostiach vedúceho zamestnanca, rozhodla o tom, že v mesiacoch jún a júl 2018 došlo k úhrade faktúr č. 20/2018, č. 21/2018 a č. 23/2018 v celkovej výške spolu 15.860,- Eur, ktoré spotrebnému družstvu doručil K. I., nar. XX.XX.XXXX, ako konateľ spoločnosti I. s.r.o., IČO: XXXXXXXXX, so sídlom A. XX, a to aj napriek tomu, že predmetné faktúry boli vystavené za vykonané práce na objekte nákupného strediska v Kremnici, pričom dané práce reálne vykonané neboli, a týmto konaním vznikla P. S. U. spotrebné družstvo, IČO: XXXXXXXXX, so sídlom D. XX, U., škoda vo výške 15.860,- Eur,

- ako ekonomická námestníčka a členka predstavenstva P. JEDNOTA ŽARNOVICA, spotrebné družstvo, IČO: 00169030, so sídlom Bystrická 44, Žarnovica, nerešpektujúc ustanovenie § 81 písm. c), písm. e) a § 82 písm. f) zákona č. 311/2001 Z. z. (Zákonníka práce) vo vtedy platnom znení o základných povinnostiach zamestnanca a základných povinnostiach vedúceho zamestnanca, rozhodla o

tom, že v mesiacoch august a september 2018 došlo k úhrade faktúr č. 25/2018, č. 26/2018, č. 27/2018, č. 28/2018, č. 29/2018, č. 30/2018, č. 31/2018, č. 32/2018 a č. 33/2018 v celkovej výške spolu 38.597,- Eur, ktoré spotrebnému družstvu doručil K. I., nar. XX.XX.XXXX, ako konateľ spoločnosti I. s.r.o., IČO: XXXXXXXX, so sídlom A. XX, a to aj napriek tomu, že predmetné faktúry boli vystavené za vykonané práce na objekte nákupného strediska v Kremnici, pričom dané práce reálne vykonané neboli a rovnako tak v čase, kedy došlo k úhrade predmetných faktúr, nebolo ešte vydané stavebné povolenie na vykonanie prác na objekte nákupného strediska v Kremnici, o čom bola obvinená informovaná zo strany vedúcej technického úseku, a týmto konaním vznikla P. S. U., spotrebné družstvo, IČO: XXXXXXXX, so sídlom D. XX, U., škoda vo výške 38.597,- Eur.

Za to okresný súd uložil obvinenej podľa § 237 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, výkon ktorého jej podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 3 (troch) rokov a zároveň uložil nad jej správaním v skúšobnej dobe probačný dohľad.

Súd prvého stupňa podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona uložil obvinenej aj povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe škodu spôsobenú trestným činom poškodenému P. S. ARNOVICA spotrebné družstvo, IČO: XXXXXXXX, so sídlom D. XX, U. (ďalej aj „poškodený“); a tiež povinnosť viesť v skúšobnej dobe riadny život.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd okrem iných aj obvinenej uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému P. S. U., spotrebné družstvo, IČO: XXXXXXXX, so sídlom D. XX, U., škodu vo výške 54.457,- Eur.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala obvinená odvolanie, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 11. mája 2023, sp. zn. 4To/36/2023 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu podala obvinená, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Martina Marka, advokáta so sídlom v Bernolákove, Grobská 19, vo svoj prospech dovolanie, a to z dôvodov plynúcich z ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. i), písm. l) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinená namietala arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vzhľadom na to, že sa podľa jej názoru vôbec nezaoberal jej konkrétnymi odvolacími dôvodmi, veta „k nosnej odvolacej námietke“ nie je ukončená a v zásade nie je možné ani tvrdiť, že by odvolací súd v princípe prevzal odôvodnenie súdu nižšieho stupňa, celá časť odôvodnenia, z ktorej by mali byť zrejmé úvahy, akými sa krajský súd zaoberal, je formulovaná univerzálne tak, že je aplikovateľná na všetky uznesenia odvolacieho súdu, ktorými sa odvolanie zamietla, a preto je rozhodnutie odvolacieho súdu, podľa názoru dovolateľky, v rozpore s ustanovením § 176 ods. 2 Trestného poriadku a dôsledku toho aj nezákonné a nesprávne. Obvinená ďalej uviedla, že sa pridružuje všetkým svojich odvolacích námietok, keďže odvolací súd sa nimi vôbec nezaoberal, čím jej bolo odňaté Ústavou Slovenskej republiky garantované právo na spravodlivý súdny proces a navyše dodala, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, nie je, podľa jej názoru, zrejmé, akými úvahami sa okresný súd spravoval pri hodnotení dôkazov, naopak je zrejmé, že pokiaľ došlo v konaní k akýmkoľvek rozporom vo výsluchoch alebo iných dôkazoch, súd prvého stupňa vyhodnocoval tieto skutočnosti vždy v jej neprospech, čím došlo k porušeniu základnej zásady trestného konania „in dubio pro reo“ („v pochybnostiach v prospech obvineného“). Dovolaťka taktiež namietala, že aj keď vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa sú citované ustanovenia Zákonníka práce, v konaní pred okresným súdom tieto ustanovenia napriek skutočnosti, že trestné konanie je ovládané zásadou ústnosti, neboli prečítané a vôbec nebolo dokazované porušenie citovaných ustanovení, a preto nemohlo byť ani preukázané nedodržiavanie citovaných právnych predpisov (a ďalších) z jej strany, nebolo jej preukazované, že minimálne rovnako ako ostatní zamestnanci, majetok zamestnávateľa nechránila, alebo, že by vedome konala v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa, či skutočnosť, že v menšej miere ako ostatní

vedúci zamestnanci, zabezpečovala prijatie opatrení na ochranu zamestnávateľa.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c), písm. i), písm. l) Trestného poriadku a v ustanovení § 374 ods. 3 Trestného poriadku napadnutým uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako aj napadnutým rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom vo všetkých výrokoch, ktoré sa týkajú obvinenej a aby napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici a napadnutý rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zrušil a Okresnému súdu Žiar nad Hronom prikázal vec znovu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvinenej sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý vyjadril názor, že v konaní pred okresným súdom bolo dostatočným spôsobom preukázané, že k spáchaniu skutku došlo a tohto sa dopustila obvinená, čo ani sama nepopierala, hoci svoje konanie nepovažovala za trestné, nakoľko postupovala podľa zaužívaných zvyklostí. Prokurátor ďalej dôvodil, že v skutkovej vete uvedené ustanovenia Zákonníka práce, a to § 81 písm. c), písm. e), § 82 písm. f) výslovne uvádzajú, aké sú základné povinnosti zamestnancov, respektíve vedúcich zamestnancov, v rozpore s ktorými, podľa názoru prokurátora, obvinená postupovala. Tvrdenie dovolateľky, že postupovala podľa zaužívaných zvyklostí, podľa názoru prokurátora, neobstoí, pretože ak dochádzalo k porušovaniu povinností aj v predchádzajúcom období, nemožno sa logicky na takéto konanie odvolávať. Prokurátor ďalej vyjadril názor, že pokiaľ ktorýkoľvek zodpovedný zamestnanec dáva pokyn na úhradu faktúry, je prirodzené, že tak činí z dôvodu, že faktúra je v súlade so skutočnosťou, teda vychádza z reálneho stavu, pritom dve z predložených faktúr (č. 25/2018 a č. 26/2018) boli vystavené 1. respektíve 3. augusta 2018, teda ešte predtým, než bola podpísaná samotná zmluva o dielo (9. augusta 2018) s tým, že pôvodná prezentovaná verzia o tom, že sa malo jednať len o zálohové faktúry, je rovnako celkom zjavne účelová vzhľadom na to, že znenie týchto faktúr túto verziu úplne vyvracia a napokon článok IV. predmetnej zmluvy o dielo výslovne uvádza, že fakturácia sa uskutoční až po ukončení diela. Podľa názoru prokurátora, vyššie uvedené dovolanie neobsahuje žiadny z taxatívne vymedzených dovolacích dôvodov v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom pri vyhotovovaní uznesenia krajského súdu došlo na strane číslo 5 len k písárskej chybe. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí dovolanie obvinenej v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Obvinená v replike k vyjadreniu prokurátora uviedla, že jeho tvrdenie, v rámci ktorého konštatoval, že krajský súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu, nie je výslovne uvedené v predmetnom uznesení odvolacieho súdu. Tvrdenie prokurátora, že v konaní pred okresným súdom bolo dostatočným spôsobom preukázané, že k spáchaniu skutku došlo a tohto sa dopustila obvinená, čo ani sama nepopierala, hoci toto svoje konanie nepovažovala za trestné, nie je podľa názoru obvinenej pravdivé. Uviedla ďalej, že Zákonník práce neobsahuje skutkové vety, ale právne normy pracovného práva a tieto normy určite nemôžu byť vykladané spôsobom, akým sú vykladané a interpretované normy trestného práva. Obvinená ďalej dôvodila, že pri aplikácii prokurátorovej nesprávnej interpretácie noriem pracovného práva v tom smere, že pokiaľ ktorýkoľvek zodpovedný zamestnanec dáva pokyn na úhradu faktúry, je prirodzené, že tak činí z dôvodu, že faktúra je v súlade so skutočnosťou, teda vychádza z reálneho stavu, by pri akejkoľvek mylenej platbe mal byť uznaný vinným každý konateľ spoločnosti, na pokyn ktorého k mylenej platbe došlo a to isté platí za situácie, že by vedúci pracovník vychádzal z nesprávnych informácií pri pokyne na úhradu. Interpretáciu nedopísania vety o nosnej odvolacej námietke ako písárskej chyby, keď za takej situácie nie je možné z uznesenia odvolacieho súdu identifikovať nielen samotný názor odvolacieho súdu na túto námietku, ale dokonca ani samotnú námietku, považovala obvinená za jednoznačné porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom a nesprávne právne posúdenie veci. V závere svojho podania uviedla, že v dovolaní sú výslovne uvedené a náležite popísané dovolacie dôvody.

K dovolaniu obvinenej sa prostredníctvom svojho splnomocnenca vyjadril poškodený (P. S. U., spotrebné družstvo), ktorý poukazujúc na konkrétne časti odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa

vyjadril názor, že tvrdenia o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti dotknutých rozhodnutí nie sú dôvodné, Skutkový stav vecí a porušenie ustanovení § 81 a § 82 Zákonníka práce zo strany obvinenej boli, podľa názoru poškodeného, vykonaným dokazovaním bez akýchkoľvek pochybností preukázané, keď navyše samotná obvinená potvrdila, že v čase splatnosti faktúr mala vedomosť, že nie je možné vykonávať práce, pričom svedkovia potvrdili, že táto skutočnosť bola v družstve všeobecne známa s tým, že ani samotná dovolateľka nerozporuje fakt, že svedkyňa D. dala pokyn zaevidovať predmetné faktúry s následnou automatickou úhradou v čase, kedy podľa jej vyjadrenia nevedela, či boli alebo neboli práce vykonané, respektíve, keď nemala zo strany technického oddelenia potvrdenú číselnú a vecnú správnosť faktúr, čím na strane obvinenej došlo k absencii odbornej starostlivosti pri uhrádzaní faktúr plynúcej z ustanovenia § 243a ods. 1 Obchodného zákonníka. K argumentácii obvinenej, že faktúry boli zadané na úhradu do systému z dôvodu, aby nedošlo k omeškaniu s ich zaplatením a následnému z toho plynúcemu sankcionovaniu, poškodený uviedol, že pokiaľ dovolateľka mala vedomosť o tom, že dochádza v tomto smere k omeškaniu zo strany technického oddelenia, nemala zostať nečinná, ale naopak mala tieto skutočnosti, či akýkoľvek iný problém s technickým oddelením vráťane údajnej nečinnosti svedkyne N. signalizovať, informovať o tom predstavenstvo, prípadne svedkyňu N. urgovať, či prijať iné opatrenie. Poškodený zároveň rozporoval tvrdenie obvinenej o predkladaní mesačných prehľadov z jej strany a vyjadril názor, že je nepodstatné, či v družstve v tom čase existoval interný predpis ohľadom doručovania faktúr, vzhľadom na to, že v osobe obvinenej nešlo o neskúsenú pracovníčku (podľa jej vlastného vyjadrenia pracovala v družstve 35 rokov). K replike obvinenej poškodený poukázal na siedmy a ôsmy odsek štvrtej strany odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, kde sú uvedené, podľa názoru obvinenej, chýbajúce údaje, namietal, že podľa jeho názoru, sa normy pracovného práva a trestného práva vykladajú a interpretujú rovnako s tým, že zo strany obvinenej, podľa názoru poškodeného, nešlo o mylnú platbu. Poškodený preto navrhol dovolanie obvinenej podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, alebo zbral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania.

V prejednávanej veci odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku (teda nie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku) a zároveň v prejednávanej veci ani nedošlo k späťvzatiu odvolania, preto je vylúčené z dôvodu nenaplnenia podmienok predpokladaných ustanovením § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku, aby v prejednávanej veci mohol byť tento obvinenou namietaný dovolací dôvod [podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku] naplnený.

Obvinená tak zjavne svojou argumentáciou dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku nenaplnila.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] videla obvinená okrem iného v tom, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je, podľa jej názoru arbitrárne a nepreskúmateľné, univerzálne, všeobecne formulované tak, že by mohlo zodpovedať akémukoľvek inému zamietavému odvolaciemu rozhodnutiu bez toho, aby sa odvolací súd zaoberal konkrétnymi odvolacími dôvodmi, pričom nie je, podľa jej názoru, možné tvrdiť ani to, že by odvolací súd v princípe prevzal odôvodnenie súdu nižšieho stupňa s tým, že v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nie je výslovne uvedené, že odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu, navyše ani z rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplyvajú úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení dôkazov, a pokiaľ vyhodnocoval rozpory vo vykonaných dôkazoch, urobil tak vždy v neprospech obvinenej, čím porušil základnú zásadu trestného konania „in dubio pro reo“ („v pochybnostiach v prospech obvineného“).

Obvinená teda namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné, preto námietky dovolateľky v tom smere, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa nie sú podľa jej názoru náležite odôvodnené, v zásade žiaden dovolací dôvod nenapĺňajú.

Na strane druhej je potrebné obvinenej prisvedčiť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré

jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015, IV. ÚS 115/2003, II. ÚS 76/2007, I. ÚS 241/2007).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06, III. ÚS 155/2018).

Z hľadiska práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] ako imanentnej súčasť spravodlivého procesu je potom potrebné posúdiť, či skôr konajúce súdy nižšieho stupňa (v komplexe ich rozhodnutí) svoje relevantné závery náležite odôvodnili vo všetkých podstatných okolnostiach pre rozhodnutie (primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 156/2022). Absencia vôbec akejkoľvek odpovede na obvineným nastolené námietky, na ktoré krajský súd vo svojom napadnutom uznesení nereagoval, je možné subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 171/2021, IV. ÚS 463/2021, IV. ÚS 491/2021, IV. ÚS 510/2021, IV. ÚS 156/2022), pritom najvyšší súd sám dôkazy nehodnotí, avšak posúdi, či sa s kritickou otázkou prijateľne (udržateľne) vysporiadal súd, ktorého rozhodnutie dovolací súd preskúmava [z hľadiska dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] - primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 156/2022.

V nadväznosti na uvedené je nutné skúmať najmä to, či obvineným nastolené otázky relevantného charakteru odvolací súd zodpovedal a ak áno, či takáto odpoveď mala dostatočne vyčerpávajúci charakter. Pričom však nestačí, ak príslušný súd na argument obvineného „len“ zareaguje - podstatným je, či sa s ním dostatočne vyrovná (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 292/2020, III. ÚS 402/2008, III. ÚS 44/2011). Iba vtedy možno v ústavnoprávnej rovine zodpovedne posúdiť spravodlivosť trestného konania ako celku berúc do úvahy skôr zmienené kritériá (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. ITdo/11/2021, 3Tdo/64/2011).

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Podľa § 176 ods. 2 Trestného poriadku v odôvodnení treba, ak to prichádza podľa povahy veci do úvahy, uviesť najmä skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti.

Ťažiskom súdneho rozhodnutia je jeho presvedčivosť obsiahnutá v odôvodnení vyhotovenom podľa §

168 ods. 1 Trestného poriadku (ak ide o rozsudok), prípadne § 176 ods. 2 Trestného poriadku (ak ide o uznesenie). Len také odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá aj požiadavke čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ak dáva primeranú odpoveď aj na návrhy, argumenty a námietky účastníka konania, a teda svojím obsahom zaručuje riadny výkon spravodlivosti a je predpokladom možnosti kontroly verejnosťou a uplatňovania opravných prostriedkov v zmysle poučenia (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Tost/16/2015, 6To/12/2016).

V prejednávanej veci, podľa názoru najvyššieho súdu, okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia doplnených o argumentáciu krajského súdu [odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 17/2018)] dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný, či arbitrárny, uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Odvolací súd pritom nemusel zvlášť jednotlivo odpovedať na každý konkrétny obvinenou namietaný odvolací dôvod, pokiaľ, a to aj v kontexte odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa bolo uspokojivo, zrozumiteľným a dostatočným spôsobom obvinenej vysvetlené, na základe akých skutočností a úvah rozhodli súdy nižšieho stupňa o jej vine a treste (obvinená zamerala svoje odvolanie v podstate na skutkové otázky).

Ako to už bolo vyššie uvedené, rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa tvoria jeden celok, preto odvolací súd nemusí opakovať argumentáciu súdu prvého stupňa uvedenú v odôvodnení jeho rozhodnutia, pokiaľ ju považuje za správnu, pritom postačí, ak sa na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolá a poukáže naň.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu (strana 5, druhý odsek zhora, štvrtá a piata veta) plynie, že odvolací súd sa plne stotožnil s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu a v podrobnostiach naň odkazuje, predovšetkým na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu na strane 14 až 16; opakovať správne a logické dôvody rozhodnutia prvostupňového súdu by bolo tu a na tomto mieste nadbytočné, obdobne tak krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia (strana 5, piaty odsek zhora) konštatuje, že vzhľadom na to, že na skutkové zistenia a právne posúdenie konania obžalovaného sa podrobne a dostatočne presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku (okresného súdu) a odvolací súd nemá o nich pochybnosti, preto si úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Z uvedeného je teda zrejmé, že odvolací súd skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, ako aj jeho úvahy a odôvodnenie považoval za správne, stotožnil sa s nimi, poukázal na ne a na ne sa odvolal, preto zjavne prevzal odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšieho stupňa do svojich dôvodov, potom čo poukázal na dôvody odvolania obvinenej a tieto považoval za dostatočným spôsobom zodpovedané už dôvodmi obsiahnutými v rozsudku okresného súdu, preto poukázanie krajského súdu na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle proti Fínsku z 19. decembra 1998 bolo dôvodné, a v jeho zmysle krajský súd v zásade aj postupoval.

K nedokončenej vete „K nosnej odvolacej námietke,“ obsiahnutej na šiestej (nie piatej) strane rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné uviesť, že zjavne ide o zrejmu nesprávnosť, pričom z celej koncepcie rozhodnutia, formulácie jeho odôvodnenia a systematického zaradenia tejto vety v štruktúre dotknutého rozhodnutia je zjavné, že odvolací súd nemal v úmysle sa v tejto časti rozhodnutia ešte zvlášť osobitne vyjadrovať k nejakej nosnej odvolacej námietke.

Prítom je nutné odvolaciemu súdu prisvedčiť, že súd prvého stupňa najmä na stranách 14 až 16 odôvodnenia svojho rozhodnutia nasledujúcich po popise obsahu vykonaných dôkazov dostatočným,

zrozumiteľným a logickým spôsobom vysvetlil svoje úvahy, na ktorých založil rozhodnutie o vine dovolateľky. Uviedol (zjednodušene povedané), že vychádzajúc zo znenia ustanovení § 81 a § 82 Zákonníka práce (zákon číslo 311/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov) v neposlednom rade aj § 243a ods. 1 ods. 2 Obchodného zákonníka (zákon číslo 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov) obvinená ako vedúca zamestnankyňa (ekonomická námestníčka) a členka predstavenstva bola povinná riadne hospodáriť so zverenými prostriedkami zamestnávateľa, chrániť jeho majetok pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím, nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa, zabezpečovať prijatie včasných a účinných opatrení na ochranu majetku zamestnávateľa a postupovať s odbornou starostlivosťou zohľadňujúc pri svojom rozhodovaní všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia. Zo samotnej výpovede obvinenej pritom plynie, že vydala pokyn svojej podriadenej zamestnankyni na zaevidovanie sporných faktúr, s čím je nevyhnutne spojená automatická úhrada týchto faktúr, a to bez toho, aby mala vedomosť, že konkrétne práce, ktoré mali byť na podklade týchto faktúr uhradené, boli vykonané. Vzhľadom na to, že obvinená vedela, že sporné faktúry budú automaticky uhradené, keďže dala pokyn na ich zaevidovanie a vzhľadom na to, že v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení bola povinná chrániť majetok zamestnávateľa, nekonať v rozpore s jeho oprávnenými záujmami, zabezpečovať prijatie včasných a účinných opatrení na ochranu majetku zamestnávateľa a v neposlednom rade postupovať s odbornou starostlivosťou, zohľadňujúc všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, bola povinná, keďže nedisponovala faktúrou podpísanou vedúcou technického oddelenia, ktoré stav vykonania prác kontrolovalo, si na technickom oddelení zistiť, či k vykonaniu prác došlo, [je pritom nepodstatné, či takýto postup bol zachytený v nejakom internom predpise poškodeného, keďže táto povinnosť vyplývala obvinenej priamo zo zákona a v žiadnom prípade sa dovolateľka nemohla spoliehať na to, že vedúca technického oddelenia jej oznámi, že nemá faktúry uhrádzať, keďže práce neboli vykonané, opätovne vzhľadom na jej povinnosť prijať všetky účinné opatrenia a chrániť majetok zamestnávateľa, navyše vedúca technického oddelenia, keďže faktúru nepodpísala, mohla dôvodne predpokladať, že faktúra bez jej podpisu uhradená nebude (inak by podpis vedúcej technického oddelenia na faktúre nemal zmysel), neobstoí taktiež ani námietka, že obvinená sa takýmto spôsobom snažila predchádzať sankciám za oneskorenú úhradu faktúr, či nesplnenie si z nich plynúcich daňových povinností, vzhľadom na to, že ak práce vykonané neboli, nebolo čo zaplatiť, čo uhradiť, a preto sa poškodený nemohol dostať do omeškania ani so zaplatením faktúr a ani daňovými povinnosťami, a to bez ohľadu na to, aká lehota splatnosti bola na faktúre uvedená, navyše sankcia za omeškanie so zaplatením, či nesplnenie daňových povinností spravidla predstavuje „len“ časť zo sumy, ktorá bola bezdôvodne zaplatená, preto zmenšenie majetku poškodeného v dôsledku sankcií je spravidla podstatne menšie ako pri bezdôvodnom uhradení faktúr za nevykonané práce, preto snahou zabrániť uplatneniu sankcií nemôže byť úspešne odôvodnené zaplatenie faktúr za nevykonané práce].

Súdy nižšieho stupňa tak v zásade dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný, či arbitráry, uviedli, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré dôkazy opreli svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnali s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravovali, keď posudzovali dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, pričom správnosť týchto úvah dovolací súd s ohľadom na jeho viazanosť skutkovými zisteniami súdov nižšieho stupňa plynúcou z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), text za bodkočiarkou, Trestného poriadku nemôže skúmať a ani meniť.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinená dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zjavne nenaplnila.

K námietkam obvinenej v tom smere, že nebolo vykonané dokazovanie ohľadom znenia jednotlivých ustanovení Zákonníka práce ich prečítaním, že nebolo vykonané žiadne dokazovanie ohľadom nedodržavania právnych predpisov z jej strany, ohľadom toho, že nechránila majetok zamestnávateľa, že konala vedome v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa, a že by v menšej miere, ako ostatní vedúci zamestnanci, zabezpečovala prijatie opatrení na ochranu majetku zamestnávateľa, je potrebné uviesť, že za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe

použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, respektíve uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila („argumenta ponderantur, non numeratur“). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 5Tdo/54/2019, 4Tdo/34/2018).

Vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku je obvinený síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 116/2014).

Pokiaľ obvinená namietala, že v prejednávanej veci nebol dokazovaný obsah príslušných ustanovení Zákonníka práce ich prečítaním, k tomu je potrebné uviesť, že vychádzajúc z ustanovenia § 119 ods. 1 Trestného poriadku v trestnom konaní treba dokazovať najmä, či sa stal skutok a či má znaky trestného činu, kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok, závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania, osobné pomery páchatel'a v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia, následok a výšku škody spôsobenú trestným činom, výnosy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu, majetkové pomery na účely odňatia výnosov z trestnej činnosti, pritom zo zásady „iura novit curia“ („súd pozná právo“) a zásady „ignorantia iuris non excusat“ - neznalosť zákona neospravedlňuje - (táto zásada plynie z ustanovenia § 15 zákona číslo 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zakotvujúceho nevyvrátiteľnú právnu domnienku, že o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov vyhlásené, sa ma za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka) plynie, že predmetom dokazovania v súdnom konaní nie je obsah právnych predpisov, teda obsah právnych predpisov sa nedokazuje (nedokazujú sa ešte takzvané „notoriety“, to znamená všeobecne známe skutočnosti, ako napríklad dátum, miesto konania súdneho pojednávania a podobne).

Preto súdy nižšieho stupňa nijakým spôsobom nepochybili, pokiaľ obsah právnych predpisov vrátane Zákonníka práce v súdnom konaní nedokazovali.

Pokiaľ ešte obvinená namietala, že v prejednávanej veci nebolo dokazované, že nedodržiavala právne predpisy a nechránila majetok zamestnávateľa a podobne, k tomu je potrebné uviesť, že z odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa plynie, ktoré dôkazy boli vykonané na účely preukázania viny obvinenej, pričom aj podľa názoru najvyššieho súdu išlo o rozsah dokazovania postačujúci, pričom obvinená ani neuviedla, aký ďalší dôkaz (mimo obsahu právnych predpisov, ktorý sa nedokazuje) mal byť za týmto účelom vykonaný.

Ani vyššie uvedenými námietkami preto obvinená ňou uvádzaný dovolací dôvod [podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] zjavne nenaplnila.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho/miernejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda situácia, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Pokiaľ teda obvinená namietala hodnotenie dôkazov vyjadriac názor, že súd prvého stupňa hodnotil rozpory vo vykonaných dôkazoch v jej neprospech, čím mal porušiť zásadu „in dubio pro reo“ („v pochybnostiach v prospech obvineného“), ide o námietky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho prieskumu, ako to už bolo vyššie uvedené, s ohľadom na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i), text za bodkočiarkou, Trestného poriadku, vylúčené, keďže v dovolacom konaní, ako to už bolo niekoľkokrát zopakované, správnosť a úplnosť skutkového stavu, dovolací súd nesmie skúmať a ani meniť, pritom súd prvého stupňa dostatočným, zrozumiteľným a logickým spôsobom, s ktorým sa krajský súd stotožnil a jeho odôvodnenie doplnil, objasnil svoje úvahy vedúce ho k záveru o vine a treste obvinenej, ktoré nie je možné považovať za svojvoľné, či arbitrárne. Uvedenými námietkami sa obvinená v zásade dožadovala „iba“ iného hodnotenia vykonaných dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu vo svoj prospech, čo však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z už vyššie uvedených dôvodov nenapĺňa s tým, že okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia doplnených o argumentáciu krajského súdu, ako to už bolo uvedené, dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný, či arbitrárny, uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Ani týmito skutočnosťami preto obvinená dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnila.

Vzhľadom na to, že obvinená O. K. skutočnosťami, ktoré uviedla vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnila dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i), písm. l) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jej dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku

odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.